

The Journal of Academic Social Science Studies

International Journal of Social Science

Volume 6 Issue 1, p. 425-434, January 2013

KUR'ANÎ MEDENİYET İLE DİRİ KALMAK
ALİVE STAY WITH THE CIVILIZATION OF THE QURAN

Halit BOZ

*Atatürk Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Temel İslam Bilimleri Tefsir Ana
Bilim Dalı 1 Doktora Programı Öğrencisi*

Abstract

Problems in today's world, where people live, a kind of problems can not be resolved by opinion leaders are said to be imposed by the chief civilizations müsebbibinin. Every society, a nation, or nations, they produce for their own interests the principles, provisions, conditions or moral arguments, put forward as a civilization, is not itself used as a tool for exploiting nations. Throughout human history, this theory shows that on several occasions in the history to the present day self. Hittite, Sumerian, Persian, Chinese, Roman, Western civilization, the most beautiful example of the above situation in which we are subject.

However, until eternity in the end of the Qur'an present to man kind civilization, order, and recommended principles, unlike other civilizations who created everything, the source of "absolute power" from having produced a civilization that produced by the people for the problems, difficulties, its application in the field of tyranny will never be seen.

Goal of this study, the cause of the problem faced by Muslims in persüyen when they were away from civilization proof of the Qur'an will be a short review for. At the same time the Qur'an was presented to the humanity civilization, rights and justice, happiness and beauty will be the highlight.

The only requirement for Muslims to remain alive mayalarına accordance with their self-released several examples of the Qur'an is their countenan civilization, a sense of a we that it is one of the cornerstones of his findings will be brought forward. Thus, the Muslim community, zikrullah kept alive as long as the awe-hinsithat adds life to life again find themselves with in the borders of the vast civilization, never driven, and systems will not match their own Self to flow away.

KeyWords: Quran, Civilization, Western Civilization, verse, awe

Öz

Bugünün dünyasında insanların yaşadıkları sıkıntılar, bir türlü çözümlenemeyen sorunların baş müsebbibinin medeniyetler dayatması olduğu kanaat önderleri tarafından söylenmektedir. Her toplum, ulus veya milletler; kendi çıkarları için ürettikleri prensipleri, hükümleri, tezleri veya ahlaki durumları, medeniyet olarak ileri sürmüş, kendisinden olmayan ulusları sömürmede araç olarak kullanmışlardır. İnsanlık tarihi boyunca bu kuram, tarihin derinliklerinden günümüze kadar kendini çeşitli vesilelerle göstermektedir. Hitit, Sümer, Pers, Çin, Roma, Batı medeniyetleri, yukarıda mevzu ettiğimiz duruma en güzel örnek teşkil etmektedir.

Ancak Ku'ran medeniyetinin inzalinden ebediyete kadar insanoğluna sunduğu, emir ve tavsiye ettiği prensipleri, diğer medeniyetlerin aksine kaynağını her şeyi yaratan "mutlak Güç"ten aldığı için insanların ürettikleri medeniyetlerin çıkardıkları sorunlar, sıkıntılar, zorbalıklar onun uygulama alanında asla görülemez.

Bu çalışmadaki amaç, persüyen zaman içerisinde Müslümanların karşı karşıya kaldıkları sıkıntılarının sebebinin Kur'an medeniyetinden uzak kaldıklarını ispatına yönelik kısa bir değerlendirme olacaktır. Aynı zamanda Kur'an medeniyetinin insanlığa sunmuş olduğu hak ve adaleti, saadet ve güzelliği vurgulamak olacaktır.

Müslümanların diri kalmalarının tek şartının kendi öz mayalarına uygun olan Kur'an medeniyetine teveccüh etmeleri olduğunu çeşitli örneklerle açıklanacak, huşu hissini onun en temel taşlarından birisi olduğuna dair tespitler ileri sürülecektir. Böylelikle Müslüman toplum, zikrullah ile huşu hissini diri tuttuğu müddetçe tekrar hayata hayat katan o engin medeniyetin sınırları içinde kendini bulacak asla güdümlü, kendi öz benliğinden uzak akım ve sistemlere uymayacaktır.

Anahtar Kelimeler: Kur'an, Medeniyet, Batı Medeniyeti, Ayet, Huşû

GİRİŞ

“Medeniyet” kavramı ifade edildiğinde, her nedense insanların aklına kültürde, sanatta, ekonomide, ilimde, başka bir ifade ile kalkınmışlık düzeyinde önde olmak gelir. Bu tanımdan yola çıkarak bilimde, sanatta, teknolojiye, sanayi v.b. gibi konularda dünya ülkelerinin standartlarının üstünde bir noktayı yakalamış olan Amerika Avrupa devletlerinin bir kısmını “medenî” diye bizlere takdim ederler.

Medeniyetin terimsel anlamı, oldukça karmaşık bir yapıya sahiptir. Kavrama belki de ilk işaret edenlerden birisi olan İbn Haldun, *Mukaddime* adlı eserinde, şehirlilik anlamında "hadarilik" kelimesini kullanmıştır. Hadarilik, bedevi toplumlara göre daha çok gelişmiş toplumları ifade eden bir kelimedir. Buradaki gelişmeden amaç, ekonomiktir. Ekonomik olarak gelişen toplumlar da zamanla "hadarî" hale gelebilmektedir.. (İbn Haldun, 1988; 134) Cemil Meriç, medeniyeti "insanın kendini inzibat altına alması, fikirce, ahlakça, ruhça yükselmesi için lüzumlu olan kolektif araçların tümü" tarzında ifade eder. Bu kolektif araçlara da "Güzel sanatlar, felsefe, din ve hukuk gibi" şeklinde açıklar. (Meriç, 1986:119) İbrahim Kafesoğlu, kültür ve medeniyet konusunu anlatırken medeniyeti, "milletlerarası ortak değerler seviyesine yükselen anlayış, davranış ve yaşama vasıtalarının bütünüdür" derr. (Kafesoğlu ,1982:15-16) Ali Şeriatî ise, medeniyet; "insan toplumunun yaptıklarının, tasarruflarının maddi ve manevi toplamıdır" (Şeriatî, 1998: 14) şeklinde ifade eder..

Nitekim bizim gibi Müslüman ülkelerle birlikte pek çok milletler kendilerine muasır medeniyet” veya “Çağdaş Uygarlık” seviyesine ulaşmayı hedef koymaktadırlar. Bu gibi düşünce ve hedefleri olan ulus ve devletlerin gözden kaçırdıkları bir şey var ki batının kurmuş olduğu veya elde ettiği o yüksek refah düzeyin temelinde ahlaki yoksunluk ve başka milletlerin gözyaşları vardır.

Herkes tarafından ifade edildiği üzere batı medeniyetinin dayandığı kaynak kapitalizmdir. Çünkü kapitalizm, vicdan muhasebesinin kaybolduğu karşılıklı menfaatin ön plana çıktığı bir beşeri sistemin ürünüdür. Bu meziyetlere sahip batı medeniyetinin sahip olduğu bu düzeye ulaşmak için bir takım medeniyetleri yıkararak, o medeniyetin bütün servetini çalıp kendi ulusunun hizmetine sunarak, hiç acımadan arkasından milyonlarca yetim, öksüz ve fakir bırakarak çıkmış ise, bunun adına Akif; “medeniyet dediğin tek dişi kalmış” canavar demekle ne kadar haklı olduğu bir kez daha ortaya çıkmaktadır.

Kendisi lüks ve şatafat içinde, aşırı tüketimin ve israfın en alasını yaşarken, yanındaki aç ve çaresiz olan komşusunu gözetlemeyen, görmeyen bir medeniyet nasıl olurda bütün dünyaya örnek olarak gösterilmektedir.

Oysa temeli takvaya, her an vicdan muhasebesini diri tutmaya ve ahlaki değerleri ön planda sunmaya, kaynağını vahiyden alan Kur'an medeniyeti, bütün sıkıntıları bitirecek tek alternatif medeniyettir. "Allah'ın rızasını kazanmak ve ruhlarındaki cömertliği kuvvetlendirmek için mallarını hayra sarfedenlerin durumu, bir tepede kurulmuş güzel bir bahçeye benzer ki, üzerine bol yağmur yağmış da iki kat ürün vermiştir. Bol yağmur yağmasa bile bir çisinti düşer (de yine ürün verir). Allah, yaptıklarınızı görmektedir."(Bakara, 265) "Komşusu açken tok yatan bizden değildir."(Buhari, Edep, 12) gibi düsturları temel dayanak alan medeniyetin hakim olduğu toplumlarda güçlü, güçsüzü kollamak zorundadır. Asla kimseye zulmetme yoktur. Gurur, kibir, riya, başkalarını hor ve küçük görme gibi davranışlar yasaktır. Başkaları açken, sıkıntılıken, kendisi tok yatamaz. Elindeki imkânları başkalarının ihtiyacını karşılamada kullanması gibi bir vicdan muhasebesiyle yetiştirilen ve dolan fertler mevcuttur.

Konunun önemine binaen, Kur'an medeniyetinin özelliklerini, diğer medeniyetler ile kısa bir mukayesesini ve Kur'an medeniyeti ile diri kalmanın esasını vurgulamak olacaktır

1. Kur'an medeniyeti

Kur'an Medeniyeti; insanlığın başlangıcından beri peygamberlerin getirdiği ve yaşattığı, temsil ettiği, insan hayatını tüm yönleriyle tanzim eden, hayata hayat katan ve dünya hayatını Allah'ın razı olacağı derin bir mânâ ve ehemmiyete sahip bir hayat seviyesine çıkararak eşsiz bir medeniyettir. Zira bu medeniyet vahye dayalıdır. Daha açık ifadeyle, Yüce Rabbimizin bizlere öğrettiği medeniyettir. İnsanlık adına görülen ahlâk, yücelik ve fazilet gibi bütün güzellikler bu medeniyetin insanlığa bir lütfudur.

İslâm Medeniyeti, "takvâ"yı esas alan, insanı takvaya yönlendiren ve en büyük değer ölçüsü olarak takvayı gören bir anlayışa sahiptir. "Ey insanlar! Muhakkak ki Biz, sizi bir erkek ve bir kadından yarattık. Ve sizi milletler ve kabileler kıldık ki, birbirinizi (soyunuzu, babalarınızı) tanıyasınız. Muhakkak ki Allah'ın indinde en çok kerim olanınız (ikram olunanınız, en şerefli olanınız), (ırk ya da soy olarak değil) en çok takva sahibi olanınızdır. Muhakkak ki Allah, en iyi bilen ve haberdar olandır."(Hucurât, 13)

İnsanoğlu, yukarıdaki ayette belirtilen o engin hale ulaşmayı başardıktan sonra her şey yoluna girecektir. İslâm, her şeyden önce insanlığa doğru bir inanç sistemi getirmiştir. İnsanoğlu İslâm sayesinde kendisini yaratan Yüce Kudreti tanıyacak ve onun vasıflarını öğrenecektir. İslâm'ın getirdiği iman esasları, insanın emniyet, iffet, haysiyet ve şerefine biricik bekçisidir. Canın, malın, aklın, ırzın ve dinin korunması bu manevi bekçilerle sağlanmaktadır. Bu bekçiler, hiç kimsenin göremeyeceği yalnız ve ıssız yerlerde bile, kuduran şehvî arzu ve ihtiraslara karşı çelikten bir zırh gibi durmaktadır. Allah'ın kendisini gördüğünü, şah damarından

daha yakın olduğunu, meleklerin küçük-büyük bütün söz ve fiillerini kaydettiğini ve âhirette büyük bir hesâba çekileceğini bilen bir insanın günah işlemesi, haksızlık yapması, başkalarının hak ve hukuklarına saldırması mümkün olamaz.

2.İslâm Medeniyeti İle Diğer Medeniyetler Arasında Özet Bir Mukayese

İslâm Medeniyeti, kendisine temel dayanak noktası olarak tüm varlığa ait her türlü hakkın ve hukukun korunmasını, her hak sahibine hakkının verilmesini kabul eder. “Ey iman edenler! Allah için hakkı titizlikle ayakta tutan, adalet ile şahitlik eden kimseler olun. Bir topluma olan kininiz sizi adaletsizliğe itmesin. Adil olun. Bu, Allah’a karşı gelmekten sakınmaya daha yakındır. Allah’a karşı gelmekten sakının. Şüphesiz Allah yaptıklarınızdan hakkıyla haberdardır.” (Maide, 8)

İslam Medeniyetinin gayesi, her alanda fazileti ve adaleti hâkim kılmaktır. Nihâî hedefi; kulu Allah’ın rızasına ulaştırmaktır. Şu bilinen bir gerçektir ki, hakkın gereği ittifak, faziletin gereği dayanışmadır. “Allah’ın rızasını aramak, kendilerini veya kendilerinden bir kısmını Allah yolunda sabit kılmak için mallarını Allah yolunda harcayanların hâli ise, bir tepedeki güzel bir bahçenin hâline benzer ki, ona kuvvetli bir sağnak düşmüş de yemişlerini iki kat vermiştir. Böyle bir bahçeye yağmur düşmese bile mutlaka bir çisenti vardır. Allah, yaptıklarınızı görür.”(Bakara, 265)

İslâm dışı medeniyetler ise toplum hayatında dayanak noktası olarak kuvveti kabul ederler. Hedefleri menfaat esasına dayanır. Hâlbuki kuvvetin yapacağı iş, haksızlık ve tecavüzdür. Menfaatin durumu ise, herkesin arzusunu tatmine yetmeyeceğinden, üzerinde çekişme, boğuşma ve kavgalara yol açmaktır.

İslâm Medeniyeti hayatta insanlar arasında hatta bütün canlılar arasında yardımlaşma prensibini esas alır. Yardımlaşmanın gereği birbirinin imdadına yetişmektir. Rablerinin rızasını kazanmak arzusuyla sabrederler ve namazı dosdoğru kılarlar ve kendilerine verdiğimiz rızıklardan gizli ve açıkça Allah yolunda harcarlar ve çirkinlikleri güzelliklerle yok ederler. İşte bunlar, bu hayatın akibeti kendilerinin olacak olanlardır. (Rad, 22)

İslâm dışı medeniyetler ise hayat prensibi olarak mücadeleyi tanır. Mücadelenin gereği çarpışmaktır.

İslâm Medeniyeti, milletlerin birbirleriyle olan münâsebetlerinde din, meslek ve vatan bağlarını esas alır ve insanlar arası ilişkileri tanzimde bu değerlere bağlı kalınmasını öngörür. Dinin gereği kardeşliktir, karşılıklı tanışmadır. “Ey insanlar! Doğrusu biz sizi bir erkekle bir dişiden yarattık. Ve birbirinizle tanışmanız için sizi milletlere ve kabilelere ayırdık. Muhakkak ki Allah yanında en değerli ve en

üstününüz O'ndan en çok korkmanızdır. Şüphesiz Allah bilendir, herşeyden haberdar olandır.”(Hucurât,13)

İslâm dışı medeniyetler ise insan topluluklarının birbiriyle ilişkilerini menfi milliyetçilik ve ırkçılık üzerine binâ ederler. Irkçılığın ve menfi milliyetçiliğin işi, başkasını küçümseyip fırsat buldukça onu yutmakla beslenmek ve sömürmek olduğundan, tecavüzdür, haklara saldırıdır.

İslâm Medeniyetinin gayesi, nefsin meşru olmayan arzularına engel olup, ruhun yüce duygularını tatmin etmek ve insanlığı tüm ahlâkî alanlarda olgunluğun zirvelerine yöneltmektir. “Ey bizim Rabbimiz, bir de onlara içlerinden öyle bir peygamber gönder ki, onlara senin âyetlerini tilavet eylesin, kendilerine kitabı ve hikmeti öğretsin, içlerini ve dışlarını tertemiz yapıp onları pâk eylesin. Hiç şüphesiz Azîz sensin, hikmet sahibi Sensin.”(Bakara, 122)

Nefsin kötü arzularını gemleyip, ruhu her daim fazilet ve olgunluğun zirvelerine yöneltmenin neticesi, dünya ve âhiret saadetidir. Ebedi selamet ve mutluluğa ermektir. “Ben yine de nefsimi temize çıkarmıyorum. Çünkü nefis şiddetle kötülüğü emreder. Ancak Rabbinin rahmetiyle yarlıgâdı müstesna. Muhakkak ki, Rabbin bağışlayıcı ve merhametlidir.” (Yusuf, 53)

İslâm dışı medeniyetlerin gayesi ise nefsin heveslerini doyurmak ve insanlığın ihtiyaçlarını artırmak için bazı lehviyâtı, oyun ve eğlenceleri çoğaltmaktır. Bunun neticesi ise dünyanın da âhiretin de harap edilmesidir.

İslâm Medeniyetinin dayandığı iki sağlam sütundan biri, Allah Teâlâ'yı tanıyıp O'nun emirlerini büyük bir tazimle yerine getirmektir. Diğeri ise Allah'ın yarattığı mahlûkata, bunlar içinde de en şerefli varlık olan insana şefkat ve merhametle muamele etmektir. İnsana, nazargâh-ı ilâhî olan gönül dünyasını dikkate alarak davranmaktır. Gönül her şeyin üstünde görmektir. Gönüller ve gönüllülük üzerine yükselen bir medeniyet kurmaktır.

Bu sebeptendir ki, âlemlere rahmet olarak gönderilen ve mübarek gönülleri bütün insanlığa şefkat ve merhametle dolu olan Allah Resûlü (s.a.v.), tüm hayatını insanlığın hizmetine ve kurtuluşuna adanmıştı. Kendisine işkence eden insanlara bile beddua etmiyor, zamanla düşünceleri değişir veya nesillerinden sâlih insanlar gelir diye onlara hayır dualar yapıyordu. Nitekim melekler, kendisine çok ağır işkence ve hakaretler eden Tâif halkını iki büyük dağ arasında ezmek istediklerinde Allah Resûlü (s.a.v.) buna râzı olmamış, onların neslinden tevhîd ehli insanların gelmesi için niyazda bulunmuştu. (Buhârî, t.y.;Bed'ül-halk, 7)

2.1. Kur'an Medeniyeti İle Diri Kalmanın Dinamiği

2.1.1.Huşû,

Huşû', varoluşun gerçek sembolü olan ruhun derûni itaati, boyun eğip ürperişi... Kımıltısız sakinlik, mutlak bir sessizlik, kendini bırakma(

Firûzaâbadi,h.1371; c. III,18) gibi lafz manalarına mukabil kelimenin sahip olduğu dini İslami mana, Allah'a itaat ve inkiyat halinde olmak, O'na karşı haşyet ve takvâ bilinciyle dolmak, yakînî bir şekilde O'na mülaki olunacağına ve nihayet O'na dönüleceğine inanıp güvenmek.(el- Cassas, h. 1405; c.V, 91)

İbn Abbas huşû kelimesini; korkmak yaratıcı karşısında acizliğini bilerek sakin olmak(el- Beğavi, h. 1407;c.III,301) şeklinde tarif ederken, Elmalılı Hamdi Yazır; rabbın azamet ve celaleti karşısında kulun büyük bir saygı hissiyle edep haline geçmesi ve bu duygunun organlara yansmasıyla bir sukunetin meydana gelmesidir(Yazır, 1995; c. V, 323) diye tanımını yapar

Bu yapılan anlamlarda seziyoruz ki kelime, Müslüman'ı zamanın pörsütüp huşû'suz, duyarsız ve 'gönül ve kalp yoksunu' bir hale getirebileceği riskine karşı ne aşırı ne da duyarsız bir halin alması gerektiği lafız mana münasebeti bağlamında, bir işaret, bir ikaz taşımaktadır.

Yüce Rabbimiz Kuranı Kerimde: "Müminlerin kalplerinin, Allah'ın zikri ve inmiş olan Hak karşısında huşû duyması; daha önce kendilerine 'Kitab' verilip de üzerlerinden çok uzun bir zaman geçtiğinden kalpleri katılaşmış, böylece de çoğu yoldan çıkıp yozlaşmış kimseler gibi olmamaları vakti daha gelmedi mi?". (Hadid, 16) buyurmaktadır. İbn Mesud bu ayetle ilgili şöyle diyor: "Bizim Müslüman oluşumuz ile Rabbimizin bizi bu ayet ile azarlaması arasında sadece dört sene bulunmakta!"(İbn Kesir, 1969; c. IV, 310) sanki bizlere, siz Müslümanlar olarak sakın ola ki huşu halini ayakta tutan zikrullahı terk ederek, kendilerine kitap verilenler (Yahudiler ve hristiyanlar) gibi kalpleri katılaşmış, zülmeden, hak hukuka riayet etmeyen kimseler gibi olunmaması gerektiği vakti geldi geçti bile. Bir an önce kendinize gelin ey Resulullah'a gönül verenler!

Demek oluyor ki buradaki zikrullah ile kasıt kuran olduğuna göre huşu halini her zaman diri tutmanın yolu zikrullahta geçmektedir. Yani kuranı okumak ve allahı hatırlamakla mümine sekinet ve sebat yüklenmektedir. Bununla ilgili RuhulMeanide şöyle bir olay anlatılmaktadır: "[Üseyd b. Hudayr adındaki] adamın birisi Kehf Suresini okumaktaydı; yanında da iki uzun ipe bağlı olarak, atı duruyordu... Birden o adamı bir sis veya bulut bürüdü ve hemen yaklaşp alçalmaya başladı. Adamın atı da bundan ürküp huysuzluk yapmaya başladı... Sabah olduğunda adam Hz. Peygamber'e geldi ve başından geçenleri ona anlattı... Hz. Peygamber onu dinleyince buyurdu ki: "Bu, Kur'ân okunduğunda inen Sekînet'dir!.."(Alusi, t. y. ;c. XXVII, 14)

Sadık Kılıç, bu ayetin yorumunu yaparken, müslümanın huşu halini her zaman nasıl muhafaza edebileceğini çok güzel bir şekilde bizlere tefsir etmiştir. Şöyle diyor: "Burada şöyle bir değerlendirme yapmak gerekir: Dünyevi zaman boyutu içinde yaşama zincirini fiziksel olarak kırmamız, onu aşmamız; akıl ve ruh sahibi biz insanlar için nihayetinde bir tragedyaya dönüşen bu sürüklenişi durdurmamız

imkânsızdır... Ama bu zorunluluk karşısında insan yine de geniş bir özgürlük ve tercihler alanına sahiptir; zira onun ruh okyanusu, kendi irade, tercih ve temayül güçlerinin içinde hareket halinde olduğu iç ve mahrem Ülkesi'dir... Orayı daima özgür, sıcak, cıvıltılı, dinç, kımıltılı; İlahî ışık kaynaklarına ve kılavuzlara yakın tutmak, böylece de fanilik (fenâ') karaltısını 'ebedî bir şimdilik' idrakine dönüştürmek, bize bahşedilmiş bir imtiyaz olarak kendini gösterir. Mana ve idrakin bu tiz kıvamına ulaşabilir, akıl ve ruh yanlarımızı huşû' ıtrlarıyla sıvazlar, restore edebilirsek; tenler pörsüse, kanlar katılaşa, dünya gözü zayıflayıp uzuvlar dermansızlaşsa bile, canlar hep dinç, canlar hep diri ve genç, canlar hep sıcak kalabilir... .

Hayatın, kutsalın bilgisi ve bilinci dışına itildiği bu alaca karanlık kuşağında, bize ancak 'üstten', İlahi öğreti pınarından içmiş olan dudaklardan gelecek irşadlar bir yol açabilecek, yitik çığırın izini bize gösterebilecektir! İbnMes'ûd'un Hz. Nebî'den aktardığı şu bildirim de yolumuzu aydınlatacak bir kandil olarak değerlendirilmelidir: "Sakın zaman, üzerinizde [o yıkıcı] hükmünü icra etmesin, yoksa kalbleriniz katılaşırlar!.. İyi biliniz ki, gelecek olan şey, yakındır; yine ağâh olun ki, asla gelmeyecek olan şey uzaktır!" (kılıç, 2010; 6)

Yine Alusi bu konuyu pekiştirecek bir olayı şöyle nakleder: "Basra'nın bir sokağında bulunmaktaydım... Aniden, şiddetli bir bağırsık duyduğum ve hemen bu bağırsığın geldiği tarafa doğru yöneldim; vardığımda, yerde baygın bir halde yatan bir adam gördüm. "Ne haldir bu?" dediğimde, oradakiler, "Bu, kalbi son derece duyarlı ve coşkulu bir kimse idi; birden, Allah'ın Kitabından bir ayet duydu da, hemen bayılıp yere yıkıldı..." cevabını alınca ben, "Hangi ayettir o?" dedim; etraftan, "Bu, 'Müminlerin kalplerinin, Allah'ın zikri ve inmiş olan Hak karşısında huşû duyması; daha önce kendilerine 'Kitab' verilip de üzerlerinden çok uzun bir zaman geçtiğinden kalpleri katılmış, böylece de çoğu yoldan çıkıp yozlaşmış kimseler gibi olmamaları vakti daha gelmedi mi?' Ayetidir, denildi.. Bu esnada da bizim konuşmamızı işiten adam kendine geldi ve şöyle demeye başladı:

"Sona erme zamanı gelmedi mi ayrılığın, Gelmedi mi hâlâ, dalın: Sorgun ağacı dalının tebessüm etme vakti? Ve eriyip iki büklüm olmuş bu vurgun âşık için, evet, Gelmedi mi daha, ona ağlamanın ve rahmet etmenin demi?"

Sonra da, "Zor, zor, zor!" dedi ve tekrar bayılıp yere yıkıldı... Onu kımıldatmaya çalıştığımızda ise, o artık ölmüştü!" (Alusi, c. XXVII, 181)

Bütün bu anlatılardan şunu anlıyoruz ki Müslüman toplumların içinde buldukları sıkıntıların sebebinin İslam medeniyetinden uzak, çareyi başka yerlerde aramalarından kaynaklanmaktadır. Zikrullahı terk ettikleri için İslam medeniyetinin mihenk taşı sayılan huşu hissi Müslümanlarda kaybolmuş, kendi öz medeniyetlerinden uzak bir halde yaşamaktadırlar.

Sonuç

İnsanoğlu, günümüzde yaşamış olduğu ızdırab, Hz. Muhammed'in getirmiş olduğu medeniyeti tam anlamıyla tanımamaktan kaynaklanmaktadır. Kendisini "Müslüman" diye takdim eden ülke veya toplumlar, kendilerine hedef olarak Batı medeniyetini seçmektedirler. Yüzyıllar boyu bu kural işlemekte her ne hikmetse bir türlü bu sıkıntı, baskı, zulüm ve ızdıraptan kurtulamamıştır.

Yaşadığımız çağda dünya üzerinde bulunan ülkelerin arasında acı, savaş ve yoksulluk, en çok Müslüman ülkelerin yaşamakta olduğu herkes tarafından kabul edilen bir gerçektir. Bu sıkıntıların sebebinin ise "Batı" diye tanımlanan medeniyetlerin eseri olduğu aşikârdır.

İnsanlık, Kur'an medeniyetini tam manasıyla bilemedikçe, o ulvi değerleri özümsemedikçe, bütün evrene hayat bahşeden esaslara aşk ve şevk içinde kucak açmadıkça özellikle de Müslümanların, dünyanın maddi ve manevi sarsıntı ve sıkıntısından, huzursuzluk ve anarşi içinde bocalamasından kurtulamayacaktır.

Kur'an-ı Kerim'de "Rabbimiz bize dünyada da güzellikler ver, ahirette de güzellikler ver. Bizi cehennem azabından koru." (Bakara, 201) belirtildiği üzere Kur'an medeniyetinin maksadının dünya ve ahirette güzellik elde etme olduğu, bu güzel ayetin sunduğu bahçeye girebilmek için onu anlamak, sevmek ve hayat veren prensiplerini kendimize rehber edinmek gerektiği vurgulanmaktadır. İşte o zaman insanlık, bu sıkıntı, sarsıntı ve buhrandan kurtulmuş olur. Çünkü Kur'an medeniyeti, tamamen insanı merkez alan, Kur'anın getirdiği tüm hükümler, emir ve yasaklar insanı mesut ve bahtiyar edecek vasıflardır. Bundan dolayı, insanlık onu anlamak zorundadır. Buna en çok ihtiyacı olanda günümüz insanlığı, özellikle de "Müslüman" bireyler ve toplumlardır.

Sonuç olarak diyebiliriz ki, Kur'an'ın o ilk diriltici nefhasının insanlığa inişinin üzerinden geçen bin beş yüz yıl sonra, vicdansızlaşan gönüllerimiz, yoksun beyinlerimiz ve idrakimiz ile yeni bir keşif yolculuğuna çıkmalıyız. Bir bakıma, geçmişini yeniden özümsemeye; buradan alınan hızla, geleceği daha dinamik bir şekilde inşa etmeye yönelik bu düşünce sonunda, bir yandan bir yankılayıcı gerçek benimize vururken, çok derin bir uykudan uyandırıp önümüzde duran o engin saadet(Kur'an medeniyeti) dairesine girmemize vesile olacaktır.

KAYNAKÇA

KUR'AN-I KERİM

ALUSİ, EbulFedl Mahmut, t. y. **Ruhu'lMeanî**, Beyrut

BUHARİ, Ebu abdillah Muhammed b. İsmail,t.y. ; **el-Camiu's-Sahih**, Beyrut

- El- BEGAVÎ, Hüseyin b. Mesut el- Ferra, t.y. , **Mealimu't-Tenzîl** Beyrut
- El-CASSAS, Ebu Bekr Ahmet b. Ali er- Razi, 1405; **Ahkamu'l- Kuran**, Beyrut
- FİRUZABADÎ, Muhammed b. Yakup, 1371, **Kamusu'l -Muhit**, Mısır
- İBN HALDUN, 1988,**Mukaddime**, Süleyman Uludağ, Dergah Yayınları,
- İBN KESİR , Ebu'l-Fidâ', 1969; **Tefsîru'l-Kur'âni'l-'Azîm**, Beyrût
- KAFESOĞLU, İbrahim, 1982, **Türk Milli Kültürü**, Boğaziçi Yayınları, İstanbul,
- KILIÇ, Sadık, 2010, **Altınoluk dergisi**. Sayı, 291
- MERİÇ, Cemil , 1986,**Kültürden İrfana**, İnsan Yayınları, İstanbul, ,
- ŞERİATÎ, Ali, 1998,**Medeniyet Tarihi**, Fecr Yayınevi, Ankara, ,
- YAZIR, Muhammed Hamdi, 1995 **Hak Dini Kuran Dili**, , Akçağ Yayınları, Ankara